Conditi Prussiarum regni memoriam anniversariam

die XVIII. Januarii MDCCCLVI.

Auditorio maximo

celebrandam

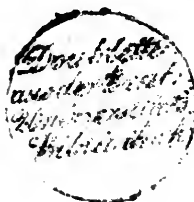
indicunt

Prorector et Senatus Academiae Albertinae.



REGIMONTI,
TYPIS ACADEMICIS DALKOWSKIANIS.





C. A. Lobeck

Dissertationis de apocope.

Pars II.

§. 4. **D**uorum nominum affinium *λίπα* et *ἄλειφα* originem Herodianus ita explicuit, ut illud ex *λίπας* corruptum diceret, hujus autem duplicem redderet causam *ἐκ τοῦ ἀλείφω ἄλειφαρ ἢ ἄλειφας καὶ ὑποστολῇ τοῦ ρ ἢ τοῦ σ* etc. v. Rhemat. 313—316. Sigma mobile habent adverbia quaedam quae Choeroboscus affert Can. 853, 8. *τὰ ἀποβαλόντα τὸ σ ἐὰν φυλάξωσι τὸ αὐτὸ σημαινόμενον, τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττουσιν οἷον πολλάκι, μέχρι, εἰ μὴ ὁ χαρακτὴρ κωλύσῃ διὰ τὸ χωρίς, χῶρι. Πρόςκειται „ἐὰν φυλάξωσι τὸ αὐτὸ σημαινόμενον“ διὰ τὸ ἄντικρυς ἀντικρύ.* De *μέχρι* in harum dissertationum prima dictum est. Adverbiorum derivativorum pars maxima constat e numeralibus, quae poetae inde a principe Homero dupliciter terminant, scriptores vero uno modo non attici solum sed etiam extranei, et id tam fixum et perpetuum est, ut aliter scripta nonnihil suspicionis moveant, ut *δεκάκι* Artemid. II. 70, 252. bis repetitum, cui repugnant proxima p. 255: *τετράκις, ἑξάκις, ἑπτάκις, ὀκτάκις,* et *τετράκι* Appian. Civ. I. 74. p. 104. pro quo Edd. nonnullae antiquiores *τετράκις* praebent. Hanc autem veram esse horum adverbiorum speciem docet Apollonius 614, 9. *τὰ κατ' ἀποβολὴν τοῦ σ βαρύνεται, πολλάκι, ἑπτάκι, τοσσάκι.* v. Addend. Eorum quae ypsilon in catalexi habent unum a communi usu remotum est *μεσηγύ* et *μεσηγύς*, quibus praeter poetas Hippocrates quoque et Aretaeus utuntur. Si vero natura adjectivum est duorum generum,

affectione caret, id quod nonnulli etiam de *εὐθύς* et *εὐθύ* suspicati sunt, eademque tollitur significationis discrimine quamvis tenui et saepe non observato. Ad haec accedit accentus differentia in altero dicatalectorum: *ἄντικρυς ἀποβολῇ τοῦ σ ἀπέβαλε καὶ τὸν τόνον* Epim. I. 174, 30. et Apollon. Adv. 614, 7. Si vero ex *ἀντικάρα*, ut in EM. dicitur, contractum est, sigma extrinsecus accessit, accentu characteris causa, ut Grammatici dicunt, ad ultimam translato. Homerus tamen illud ubique addit excluso barytono; posteriores utroque utuntur, sed plerique distincte. Ejusdem vicissitudinis exempla *ἀτρέμα ἀτρέμας, ἔμπα ἔμπας, χῶρι χωρίς* alio loco exposita sunt. — Vocativi *ὦ Ἑρμόγενε* etc. metaplastis adnumerantur v. Parall. 182. add. Ahrens. Dor. 511. — Schol. Eur. Hipp. 1062. *Τὸ εἶμι τὸ πορεύομαι καὶ τὸ εἰμί τὸ ὑπάρχω ἐν τῇ συνηθείᾳ κατὰ τὸ δεύτερον πρόςωπον ἀποβολὴν πάσχουσι τοῦ σ παραλόγως· φασὶ γὰρ ποῖ ἄπει καὶ ποῦ εἶ,* et Choeroboscus Can. 854, 23. *ὁ Χάραξ λέγει ὅτι κατὰ πάθος γέγονε τὸ εἶ τοῦ εἷς ὀξυνομένου, ἐπειδὴ εἰς χαρακτῆρα ἐνέπεσεν ἀπαιτοῦντα τὴν περισπωμένην τάσιν,* sed eodem loco affert Apollonii sententiam a medio *ἔομαι* declinatam esse personam secundam *ἔῃ ὥσπερ βούλῃ, ἀττικῶς δὲ ἔει καὶ λοιπὸν κατὰ κρᾶσιν εἶ,* quod repetit EM. 300, 43. Buttmannus vero §. 108. Adn. 15. pronior ad apobolen. Relinquitur vocalium ultima, cui sigma subtractum esse comperit idem Choeroboscus p. 360, 16: *τὸ αἰδώς Φιλίππας (Φιλητᾶς) χωρὶς τοῦ σ προηνέγκατο κατὰ τὸ „Ἀγαθῇ δ' ἐπὶ ἤθεσιν αἰδώ.“* Hoc qui finxit, sequutus est analogiam nominum in usu positorum, *λεχώ, πειθώ, ἠχώ,* quorum universam copiam ad intuendum proposui in Rhem. 317 sq. Ab hac duo tantum desciscunt *αἰδώς* et *ἠώς*. Homericum *ἄνεῳ* adverbium esse ab *ἄναυος* vel *ἄνεος* derivatum quum alii crediderunt, tum etiam Apollonius, nec tamen dissimulat contra analogiam peccare; *ἐπεὶ ἀντίκειται τὸ μὴ εἰς ω περατοῦσθαι τὰ ἀπὸ τριγενῶν ὀνομάτων, ἀπὸ δὲ μονογενῶν· οὐ γὰρ δή γε τῷ φίλος παράκειται ἐπίῤῥημα εἰς ω, εἰς δὲ ως, τῷ μέντοι τόνος μονογενεῖ ὄντι παράκειται τὸ τόνῳ (κύκλος κύκλῳ)* Adv. 555, 30. et 618, 28. De *ἄφνω* et *ἄφνως* actum est in Diss. I. cap. II. §. 2.

Consonarum duplicium secundam tribus vocabulis eximi, quae alpha vel *αι* in exitu habeant, plus semel accipimus. Choeroboscus Can. 376, 10. ex dativo *γάλακτι* concludit nominativum *γάλαξ* dicendum fuisse *ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ξ οὐκ ἔστι τελικὸν τῶν οὐδετέρων, τούτου χάριν ἀπεβλήθη,* restitui autem iis quae sint duorum generum *ἀρτιγάλαξ, νεογάλαξ.* Eandem abjectionis causam reddit Apollonius 549, 14. cumque illo

nomine paullo ante componit vocativos *ἄνα* et *γύναι* adverbiumque *ὑπόδρα*, quod Herodianus quoque *ἐκ τοῦ ὑπόδραξ* natum esse statuit v. Dissert. I. c. 1. **104**. De *γάλαξ* dictum est in Parall. 95. de *γύναιξ* p. 278. *) Adverbium *ὑπόδρα* ad *δράω* retuli, *ὑποδράξ* ad *δέρχομαι*, in Rhem. 63.

C. III.

De apocope complurium literarum quae vel syllabam conficiunt vel partem ejus.

§. 1. Hic mihi ex intervallo regustanda est materies in Paralipomenon dissertatione secunda studiose tractata. Nam quae veteres nobis subjiciunt apocopae syllabicae exempla, pleraque monosyllaba sunt, de quibus illa inscripta est. Ad eam igitur, ne tractata retractem, lectores subinde delegabo; quae vero nunc instat, alio ordine procedet et ad alium finem dirigetur. Aristoteles igitur eo loco quo vocabulorum mutationes attingit, aphaeresis, quam vocat, tria expromit exempla *δῶ*, *κρῖ* et *ὄψ*. Horum primum nullo modo pro incorrupto haberi potest, non solum propter terminationem *ω̄*, quam generis neutrius nomina in totum respuunt, sed multo magis quia secundum leges, quas Graeci in derivando sequuntur, neque a *δέμω*, quo nihil propinquius est, neque ab alio quo themate repeti potest. Hic igitur locus ad tergiversandum nullus est. Causam autem corruptionis vel nominis ubique oculis animoque occurentis crebritas vel quaedam commoditas metrica attulit; nam *δῶ* nusquam legitur nisi in clausula versus ac plerumque post epitheton *ἐμὸν δῶ*, *ἡμέτερον δῶ*, quos fines egressus Hesiodus *χρύσεα δῶ* usurpavit. Post hunc vox prodigiosa

*) Hic error mihi subrepsit; pro *γύναιξ*, quod nuper innotuit Choerobosci testimonio scrib. quod uno inn. Hesychii test. Choeroboscus Can. 306, 32. *γύναιξ* propterea non dici statuit, quia in *ᾱιξ* quae exeant nomina aut unius sint masculini generis aut communis.

exolevit. De altero res minime explorata est. Argumentum levissimum affert Epim. I. 245. *τὸ χρῖ πέπονθεν ὡς τὸ δῶ· πᾶν γὰρ ὄνομα οὐδέτερον μὴ ὄνομα στοιχείου εἰς φωνῆεν λῆγον συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει·* quo nihil efficitur, quia monosyllaba hujus mensurae nulla sunt praeter *τί*, unde regula duci non potest. Et praegravat auctor Aristotele in ejusmodi causa non tenuior Aristarchus. Is enim *χρῖ* idem quidem ac *χριθή* significare affirmavit, *εἰρῆσθαι δὲ οὐ κατ᾽ ἀποκοπήν, ἀλλὰ μετεσχηματίσθαι τὸ θηλυκὸν εἰς οὐδέτερον* v. Parall. 115. Apion vero ne synonyma quidem esse concessit, sed *χρῖ* speciem quandam (*γένος τι*) hordei appellari; quod nisi ab Homero ipso didicit, quum animam ejus ex inferis evocasset, mirum est unde acceperit; nam *χρῖ* illud vix alibi legit. Quibusnam argumentis Aristarchus adversus Aristotelem usus sit, incompertum habemus; nonnullos offendit differentia generis, quare aliud substituerunt etymon *ὅτι τὸ χρῖ ἀπὸ τοῦ χρίμνον ἀποκέκοπται οὐ μὴν ἀπὸ τῆς χριθῆς δηλοῦσιν οἱ παλαιοί* Eust. 1218, 29. Schol. Il. V. 190. sed hoc quoque effugium praecluditur eo quod Favorinus in Ecl. 278. refert antiquiores sequutus: *τὸ χρῖ εἴτε ἀπὸ τοῦ χριθή γέγονεν εἴτε ἀπὸ τοῦ χρίμνον, δοκεῖ παραλόγως εἶναι· εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ χριθή, οὐκ ὤφειλεν εἶναι τὸ χρῖ οὐδέτερον, αἱ γὰρ ἀποκοπαὶ τὸ αὐτὸ γένος φυλάττουσιν οἷον τὸ δῶμα καὶ τὸ δῶ, τὸν Ποσειδῶ, τὸν Ἀπόλλω.* Altera pars eclogae excidit; cur enim *χρίμνον* quoque admitti nequeat, non addocemur; Aristarchus fortasse usus est argumento solito *τὸ χρίμνον οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής.* Aliud sumi poterat a diversitate prolationis, de qua idem Favorinus in proximis loquitur *τὸ χρῖ ἐκτείνει τὸ ῑ, ἐπεὶ πᾶν οὐδέτερον μονοσύλλαβον μονογενὲς μακροκαταληκτεῖ*, nec est qui dissentiat*). De neutro illo nihil singillatim praecipitur, neque extat aliud hujus generis nomen bisyllabum in easdem literas exiens; sed masculina et feminina quae ancipitem ante catalexin *νος* habent *μετ᾽ ἐπιπλοκῆς συμφώνου*, penultimam brevem habere et accentus ostendit *ῥάμνος, πρύμνος, ὕμνος, πρύμνα*, et consentiunt Grammatici v. Herod. de Dichr. 361. Lehrs. neque aliter pronunciantur verba *κάμνω, μίμνω.* Itaque pro *χρῖμνον*,

*) Arcadius in libro decimo nono, qui de tono adverbiorum inscriptus est p. 182. circumflecti dicit monosyllaba quae ancipitem habeant productam *ᾶ, νῦν, γρῦ, κρῖ, ὁπότε ἐκτείνεται, ὁπότε δὲ συστέλλεται, ὀξύνεται.* Substantivum *κρῖ* ab hoc loco alienissimum est, sed significatur fortasse vox facticia *κρι*, unde verbum *κρίζε, κρίκε*, repetunt, vel potius in *βρῦ* mutanda ex Choerob. in Psalm. 95, 10. *πᾶν ἐπίῤῥημα μονοσύλλαβον δίχρονον ἐκτείνει αὐτὸ καὶ περισπᾶται οἷον νῦν, γρῦ, βρῦ· τὸ δὲ ῥά συστέλλεται.*

quod bis terve sic scriptum reperitur, ubique restitui oportet paroxytonon, cujus exempla plurima exstant. Haec autem prosodiae discrepantia obstat, quominus *χρῖ* a *χρίμνον* ortum existimetur. Ad *χριθή* ne revolvamur interponit se Epim. I. 255. argumento spinoso *χρῖ ἡ χριθή οὐ κατὰ ἀποκοπὴν ἐπεὶ οὐ περιεσπᾶτο* (*ἄν*), *ἀλλὰ κατὰ διώνυμον ὥςπερ ἦμαρ καὶ ἡμέρα.* Hic cum verbis *ἐπεὶ οὐ* — nescio quid aliud comprehendi possit quam contrarium *ἀλλὰ περισπᾶται, διὸ οὐκ ἀποκοπή ἐστι.* Quod igitur vulgo edicitur substantiva generis neutrius monosyllaba eademque macrocatalecta circumflecti, id ille vocabulis nativis et integris adstrinxisse, imminuta autem, quae ab oxytonis orta essent, accentu itidem acuto signasse videtur. Haec si ejus fuit opinio, eam confirmare potuit exemplo adjectivi *λισσή, λίς,* contrarium autem *βρῖ* aut non circumflexit aut non accisum sed plenum illibatumque esse statuit. Verum huic distinctioni repugnat Arcadii canon *πᾶν μονοσύλλαβον οὐδέτερον* (*μονογενὲς*) *εἴτε ἀπαθὲς εἴη εἴτε πεπονθός, περισπᾶται,* cui succinit Choeroboscus Orthogr. 226, 28. Haec igitur pro eorum sententia dici possunt, qui *χρῖ,* quo Homerus in utroque carmine sexies utitur, primitivum, *χριθή* autem, quo tribus in locis et pluraliter tantum, derivatum putant. Vulgatae vero opinionis auctores hoc rationis habuisse videntur, quod substantivorum in vocalem exeuntium nullum invenissent unius syllabae; quare principatum dederunt ei voci quae in usu praevaluisset et certe aliquas sui similes haberet *Ἰθή ἡ εὐφροσύνη, Πεύθη ἡ πεῦσις, Ὄθη ἡ φροντίς,* quae Hesychius asservavit, et notiora *μέθη, ποθή, πάθη, σάθη, σπάθη* *). Causam corruptionis repetere potuerunt ab imperio vulgi vocabula rerum in assiduo usu positarum, cujusmodi est *χριθή,* violenter abrumpentis et maxime ea quae res viliores significant. Hoc in numero duco quod Photius affert *Ψό ἀπόκομμα λεξειδίου· ψόθον,* et *Κνῦ τὸ ἐλάχιστον, Κνυθόν σμικρόν* Hes. v. Rhem. 287. hisque simile *γρῦ* fortasse non id quod vulgo sumitur sed proprie *γρύτην,* hoc est scruta et minutias significat, *Βρῦ τὸ ὑποκόρισμα ὅ ἐστι τοῖς παιδίοις σύμβολον τοῦ πιεῖν* Phryn. App. 31. non longe dissidet a genere potulenti quod *βρῦτον* vocant. Hi sunt quasi ineffigiati foetus quos consuetudo significantiae gratia sibi reservavit integros. Eodem vergunt illa prima vocis humanae conamina *πᾶ* et *μᾶ* id est *πάπας, μάμμη.* Alia jam adulta omnibusque partibus expressa muti-

*) Justo parcior Theognostus Can. 109, 7. duo tantum affert *Σίθη βαρύτονον καὶ χριθή,* quod Arcadius 106, 4. solum esse dicit macroparalectum acuto sono finitum.

lavit affectus loquentium vocabula raptim praecipitans ut *παῦ*, de quo mox, et vocativus, quem Graecia deflorescens peperit *ὦ κῦρ* v. Parall. 77. Id genus barbarismis contubernia militaria personuisse apparet ex Palladae Epigr. XCII. in quo aliquem de gente hircosa centurionum sic loquentem inducit *τὰν θῶ καὶ τὰς κνῆ τὰν ἀσπί τε καὶ κόρυ* *) *καὶ κρᾶ.* Hic autem Jacobsius Animadv. II. 3. p. 247. lectoribus in memoriam revocat apocopae exempla a Strabone collecta, a quibus illa castrensis eloquentiae lumina tantum distant quantum barbara ab affectis. Sed effectu paria sunt, nam utroque modo vocabula breviantur atque hac similitudine illectus Plutarchus junior de Poes. Hom. II. 9, 1075. T. V. apocopas Homericas a breviloquentiae studio profectas dicit *Δωριέων τῇ συνήθει τῆς βραχυλογίας ἐλλείψει κέχρηται (Ὅμηρος) τὸ δῶμα λέγων δῶ καὶ τὸ ὅτι ὃ καὶ τὸ ὀπίσω ἴψ καὶ τὸ ἄλλοτε ἄλλο*, quibus Eustathius 187, 28. *ῥά* et *κρῖ* addit. Hic ea Aeolicae tribuit dialecto apocopen cum syncope confundens, ille doricae **) colligatis duobus, ut modo dixi, brachylogiae generibus, rhetorico et grammatico. Et huic subjecta sunt *δῶ* et *κρῖ*, specie quidem paria sed non ejusdem licentiae; nam illud ratio respuit, hoc consuetudo. Utrinque distat tertium Empedocleum *ὄψ*, cui non integra syllaba decessit sed pars syllabae. Id vero ab analogia non longius recedit quam *λίψ, στύξ* et alia monosyllaba, quorum plerisque sermo maturescens substituit magis articulata solaque raritas vocabuli et reliquorum casuum defectus Aristotelem induxisse videtur, ut ab usitato detortum putaret.

§. 2. Penum ab Aristotele modice instructum multis partibus auxerunt Grammatici, quorum copias incondite profusas disponam pro numero et ordine literarum quas illi decidisse putant. Pro unius literae defectu affertur unum *γλήν*, quod Herodianus in Mon. 16, 12. auctor est ab Hermesianacte dictum esse in exitu versus heroici *ἐφλέγετο γλήν.* Ille enim quum vocabula *μονήρη* ex professo tractaret, inter monosyllaba in *ην* exeuntia unum invenit a via depulsum idque in omnium usu

---

*) Sic scripsi pro *τάν τ' ἀσπίδα, καὶ δόρυ*, quo similiora essent continentibus.

**) Sic illi nasuti omnium fere affectionum sedes et domicilia commonstrare gestiunt: *ἡ μὲν πρόςθεσις ἀττική ἐστιν, ἡ δὲ ἀφαίρεσις ἰωνικὴ, προσχηματισμὸς ἀττικὸς, ἀποκοπὴ δὲ δωρική τε ὁμοῦ καὶ ἀττική* etc. Draco p. 160 sq. Probabilior est distinctio in Excc. Paris. Bastii p. 681. *ἀποκοπὴ ἀττικὴ μέν ἐστιν ἐν τῷ Ἀπόλλω καὶ Μίνω, ποιητικὴ δὲ ἐν τῷ ἱδρῶ καὶ τῷ δῶ καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς.*

positum et immutabile φρήν· nam μήν, χήν, cetera aut masculini generis esse aut communia; hoc autem ab usitato γλήνη adeo nihil differre, ut ab eo profectum videri debeat. At enim, si naturae cursum attendimus, quae a brevioribus ad ampliora ascendere amat, γλήν dicendum est prius natum esse quam γλήνη et γλῆνος. Si vero novitatem auctoris reputamus, concedemus fieri posse quod Herodianus dicit. Nam quae paullo post a Phileta Hermesianactis praeceptore et Euphorione afferuntur, ostentui sunt, semel excitata apocopae opinione, poetas literatos, quales multos tulit Alexandrina aetas, et in palaestra grammatica probe exercitatos idem sibi juris arrogasse quod prioribus concessum putarent, ut vecabulorum exitus intrepide depascerent. Insigne hujus licentiae specimen edidit is quem proxime nominavi Euphorio, singularium cupitor, qui quum versum ita clauderet δαιμόνιος ἧλ, procul dubio imitatus est exempla antiquiorum ἡμέτερον δῶ, ἀμφοτέρων ὄψ, ἐφλέγετο γλήν, sed perverse et contra regulam a Grammaticis fixam, ὡς γὰρ ὁ Ἀπολλώνιός φησιν, οὐδέποτε ἀποκοπὴ εἰς ἀνεκφώνητον τέλος γίνεται Choerob. Can. 773. 22. Ille igitur duas decerpsit literas ος, quod Grammatici, si antecedat una consonarum finalium, minime improbant. Ita Apollonius ipse nomen μάρτυρος integrum esse dicit, μάρτυρ autem, cujus obliqui solum casus apud antiquos reperiuntur, duabus literis minus habere, Pron. p. 113. Sed de hoc Herodianus dissentit usitatum μάρτυρ primitivo loco ponens, hujus autem consonam ultimam in rho mutatam esse more aeolico v. Parall. 217. Neque magis assensus est iis qui casibus pluralibus Κέρχυρες, Ἴλλυρες ex analogia affingerent nominativos Κέρχυρ, Ἴλλυρ, hisque easdem literas ος abrasas dicerent, sed contra disputavit in EM. 506, 20: αἱ εὐθεῖαι οὐκ εἴρηνται, οὐδὲ πρόκειται ἡμῖν εἰ ἄρα δύναται γενέσθαι, ἀλλὰ τί εἰρήκασιν Ἕλληνες. Οὐκ ἄρα ἔχεται ἀποκοπῆς, ἀλλὰ (πλάνη) κλίσεώς ἐστιν οὐ (ἢ) μεταπλασμός, hoc est Κέρχυρες dictum esse pro Κέρχυροι, cujus singularem Κέρχυρος apud Alcmanem reperiri ait. Neque secus, puto, existimavit de alio nomine gentilicio, quod a Prisciano huc relatum est VII. 4, 298. S. 1. Iber Iberis per apocopen prolatum; nam hoc genus universum in ore populi huc illuc trahitur. Adjectivum eodem modo detruncatum profert Stephanus s. Βέχειρ-χρυσοέθειρ παρ' Ἀρχιλόχῳ ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ χρυσοέθειρος. Id in Parall. 210. potius cum ἔθειρ compositum esse statui confisus Suidae testimonio ἔθειρ — ἡ αἰτιατικὴ ἔθειρα. Sed hoc Bernhardy Grammatici commentum esse judicat, neque ego opponam idem in EM. 107, 32. conjuncte cum similibus φθείρ, Βέχειρ etc. proferri; nam Arcadius 20, 17.

Choeroboscus 86, 18. et 345, 30. atque Theognostus 41, 25. in longo catalogo nominum hujus figurae ab Herodiano, ut videtur, pertexto ἔθειρ praetermittunt, neque addunt exceptionem solemnem τὸ δὲ ἔθειρ πέπονθεν. Sed si hoc propter tenuitatem testium ad explicandum χρυσο-έθειρος uti veremur, tamen commodius quam apocope suffugium praebet metaschematismus, ad quem poeta Parius recordatione nominum cum χείρ compositorum traductus videtur. Contraria ratio convenit duobus adjectivis quae ipsa specie priscam sermonis aetatem referunt πῖαρ et πέλωρ, uni utrumque generi, numero et casui adstrictum; sed defectum explent paragogae πιαρός et πέλωρος, quanquam ne haec quidem in communem usum pervenerunt eaque fortasse causa fuit, cur illa apocopae suspicionem effugerent. Eadem societate conjuncta sunt φῆρ far et φῆρος v. Rhem. 304. adn. μάρμαρ, quod Hesychius στερεόν interpretatur, et μάρ-μαρον v. Parall. 205. (In Theognosti l. c. pro Νόαρ fortasse scribendum est Ζόαρ ex Suidae glossa Ζόαρ τόπος, qua urbs τὰ Ζόαρα significari videtur. Quod deinde ex Hesychio attuli Ἴχμαρ νοτίς accentus ostendit aeolicum esse pro ἰχμάς. Pro ἄλειφαρ 204. lin. antepen. scribere volui χάρηαρ.) atque aliter terminata appellativa et propria, quorum magnam vim coacervavi in eodem libro p. 138. et 148. unum Ἠδῶνες et Ἠδωνοί Herodianus recte metaplastis adnumerat, alterum Γηρυών et Γηρυόνης minus recte apocopae tribuit. Neque auscultamus Aristoteli ὄψ mutilatum dicenti omniumque quae pro hac causa afferuntur, unum admittimus ἦλ.

§. 3. Largius fluit tertium genus quo syllabae attenuantur integrae. Sed hic statim praecidenda sunt quae Geographus proponit Δωδώ et Μέσση, hoc Homeri, ut ait, proprium, illud Simmiae. Nam de locorum nominibus idem valet quod de gentiliciis dixi et universe de propriis omnibus; haec enim arbitrio loquentium huc illuc flectuntur. Idem ille Hesiodum βρῖ pro βριθύ dixisse testatur, Apollonius vero pro βριθέως, unde colligitur adverbialiter positum esse ut ταχύ. Id sine dubio neutrum est adjectivi evanidi βρίς, nec dubitasset quisquam, nisi canon esset a Grammaticis promulgatus τὰ εἰς ῑς ἁπλᾶ οὐκ ἔχει οὐδετέρου παρασχηματισμόν Choerob. Can. 185, 20. E. M. 769, 40. Ac si βρίς alicubi invenissent masculine vel feminine positum, id quoque nihil cunctati essent attenuatum dicere sicut λίς κατ' ἀποκοπὴν τοῦ λισή (sic) fictum esse affirmant Choerob. 181. 25. Parall. 86. Nos vero nulla religio retinet,

quominus Ptolemaeo assentiamur, Homerum vocem ab aurium approbatione minime alienam a majoribus accepisse atque hinc etiam casus declinasse obliquos *λιτί*, *λῖτα*, licet nominum monosyllaborum in $\overline{\iota\varsigma}$ exeuntium nullum reperiatur per $\bar{\tau}$ declinatum; quae res Herodianum adduxit ut metaplasmum fingeret. Idem *κάρα* sive *κάρη*, quia nullum generis neutrius nomen in $\bar{\alpha}$ et $\bar{\eta}$ desinit, pro *κάρανον* sive *κάρηνον* dictum esse sumsit de Dichr. 354. quod sequitur grex Grammaticorum Choerob. 162, 4. Theogn. 78, 30. Schol. Il. II. 443. Eodem vocum incomparabilium fastidio ductus *τὸ τρόφι κατ᾽ ἀποκοπὴν τοῦ τρόφιμον φησί* Schol. Il. XI, 307. quod ex Catholica retulit Arcadius 118, 18. Alii non ultimam syllabam abscissam esse opinantur sed primam *παρὰ τὸ εὔτροφι κατ᾽ ἀφαίρεσιν* EM. 769, 37. scilicet ut *στάδα λίμνην* pro *εὔσταδα*, quod Apollonius cum aliis incredibilibus ad probandam aphaeresin affert, *τρύφι* praetermittens v. Parall. 146. Path. 146. Naturae cursum sequentibus primitivum est *τρόφις* a *τρέφω* derivatum ut a *τρέχω τρόχις* idque duas complexum significationes, activam et passivam sicut a l u m n u s et altilis nonnunquam altorem et alibilem significant, hinc autem nascitur *τρόφι*, exemplo sane quam unico, quare reclamat Choeroboscus *μηδεὶς οἰέσθω τὸ τρόφι ἀπὸ τοῦ ὁ τρόφις ἀρσενικοῦ εἶναι* p. 193, 32. negatque omnino nomina in $\overline{\iota\varsigma}$ simplicia genus neutrum habere. Sed quum ea fere omnia sint hominum epitheta *στρόφις*, *ἴδρις*, *τρόχις* etc. v. 507. genus tertium res ipsa excludit, *τρόφις* vero ad res inanimatas translatum earum genus sequi cogitur; ac si hujus motionis exempla desunt, non minoris insolentiae est apocope adjectivi *τρόφιμος*, quo ipso Homerus nunquam utitur. Sed longius etiam quam *τρόφι* ab affectionis specie sejunctum est *ἄλφι*, quod a Strabone et Glossographis huc refertur; nam illud semel legitur, hoc saepius et ab homoeocatalecto hoc unum differt quod caret casibus imparibus. Nominum heteroclitorum quae inter $\bar{\eta}$ et $\overline{\eta\sigma\iota\varsigma}$ fluctuant copia ingens, sed unum solum cum hac quaestione implicitum est: *τὸ αὔξη οἱ μὲν βαρυτονοῦσι λέγοντες ἀποκεκόφθαι. Ἡρωδιανὸς δὲ συνηγορεῖ τοῖς ὀξυτονοῦσι* Theogn. Can. 116, 4. oxytonesis autem excludit directe apocopen, qua repudiata succedit metaschematismus, ex quo idem in Anecd. Oxon. T. III. 249, 5. trisyllaba *αὔξησις*, *ἄνθησις*, cetera orta putat. Plura de hoc toto genere dicta sunt in Proll. 16. et Rhem. 267. seq. cf. Bernhardy ad Dionys. p. 1015. Nitzsch ad Odyss. IX, 8. *Πλάφυ*, quod nonnulli huc inculcarunt, jam Moschopulus una cum

vicino *σκέπα* circumscripsit ad Hes. Opp. 531: *τὸ γλάφυ οὐ δοκεῖ ἀποκοπὴν ἔχειν, ἀλλ' ἐσχηματίσθαι ἀπὸ τοῦ γλάφω ὡς τὸ δάκρυ ἀπὸ τοῦ δακρύω*, neque ego meminissem, nisi hinc esset transitus ad alterum genus terminationum, quod ex vocali et consona constat. Ad hoc enim pertinet posterius nomen, de quo Eustathius 217, 3. sic disputat *τὸ δάκρυ ἀποκοπὴν παθὸν οὐκέτι κινεῖται εἰς κλίσιν ὡς οὐδὲ τὸ δῶ οὐδὲ τὸ κρῖ οὐδὲ τὸ ἦλ*, subtilius vero Epim. I, 120, 22. *τὸ δάκρυ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ δάκρυον κατὰ ἀποβολήν, ἀλλὰ κατὰ σχηματισμὸν χρῆται ὁ ποιητής*. De aclisia quod ille dicit, refellunt casus plurales, nominativus *δάκρεα*, qui in E. M. 246, 56. cum *πώεα*, *ἄστεα* comparatur, et hinc contractus *δάκρη*, quem Schneidewinus ad Eust. Prooem. p. 38. in Pindari Scolio (88) restituit, dativusque *δάκρυσι*, quo Attici quoque in sermone soluto utuntur. Hos casus Epim. 120, 32 affert, sed perperam interpretatur *τὸ δάκρυ, δάκρεος δάκρεϊ, τὸ πληθυντικὸν δάκρεα καὶ κατὰ συναλιφὴν δάκρη „ξανθὰ δάκρη." Τὸ δὲ δάκρυσιν ἀπὸ τοῦ δακρύοις κατὰ μεταπλασμόν*. Illi singularis numeri casus a Technicis ficti videri possunt, sed dubitatio nulla de pluralibus. Jam in E. M. 246, 8. triplex via ostenditur, *δάκρυ* aut plurale esse pro *δάκρυα κατὰ συγκοπήν*, id est apocopen vocalis, aut singulare *παρὰ τὸ δάκρυον* abrasis duabus literis; tertia haec: *ἔστιν ἀπὸ συνθέτου λέξις ἁπλῆ· ἔστι γὰρ ἀρίδακρυς καὶ πολύδακρυς· οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν*. Haec est mirifica illa anadrome sive a composito ad simplex regressio, quae Apollonio quoque ita arrisit, ut *στάδα* ex *εὔσταδα* natum diceret. Multo autem assumtione dignior est metaschematismus et hujus vocabuli et consimilium *γῆθυ γήθυον, δίκτυ δίκτυον·* quamquam hoc quoque in controversiam adducitur: *παρὰ τὸ δίκτυον γίνεται δίκτυ κατ' ἀποκοπὴν* E. M. 275. quem fugisse videtur dativus, quo carmen Orphicum inscriptum fuisse Suidas s. *Νισαῖος* docet *Ὀρφεὺς ἐν Δίκτυϊ* cf. Aglaoph. 379. 465. Sed apocopae vinculis vix eximi potest vox a Phileta in exitu versus pentametri collocata *ἔρι*. Id si apud Homerum legeretur, sicut *δῶ* et *κρῖ*, in incunabulis sermonis Graeci negligentius deformatum in vitae quotidianae commerciis occulte serpsisse, Philetam autem hunc quasi forte neglectum e tenebris evocasse dicerem. Sed propter cetera Alexandrinorum periclitamenta dubito, an ille glossarum venator idem sibi permiserit quod Aristoteles antiquiores poetas ausos esse credidit, ut syllabam a natura infixam vel metri vel novitatis gratia avelleret. Aristoteles quidem ipse, quum diceret tria, non amplius, esse substantiva in iota disinentia *κόμμι, πέπερι, μέλι*, duo ejusdem fili *ἔρι* et *ἄλφι* aut non legit

omnino, aut lectorum oblitus est, aut a poetis fabricata putavit. Peregrina hujusmodi plurima sunt v. Parall. 200. sed unum *μέλι* pro Graeco habetur: *παρατετήρηται Ἀπολλοδώρῳ ὅτι οὐδὲν ὄνομα οὐδέτερον εἰς ῑ λήγει εἰ μὴ μόνον τὸ μέλι·* Nicephorus ait in Fragm. Lexici ab Hermanno editi c. 31. p. 323. Adjectivum *ἥμισυ* compositione corrumpi complures testantur Path. 366. sed *ἡμί* ipsum, quo Byzantiorum aliqui utuntur, aut ignorarunt aut aspernati sunt.

Add. ad p. 3. vers. 14. *ἐγχυτί* Archilochus dixit et Callimachus iota longo, quod maxime convenit etymo *ἐν χύτει* id *ἐν χρωτί* sive *ἐγχρῷ*. Hinc auctum *ἐγχυτίς* Theognostus componit cum *λικριφίς* aliisque brachyacatalectis.

Argumenta quaestionum

quae

hunc in annum civibus academicis

propositae sunt.

Facultatis Theologicae

quaestio haec est:

De disciplinae arcani, quae dicitur, origine quum a viris doctis scil. Rothio et Harnack variae opiniones nuper propositae sint, postulatur, ut ipsis virorum doctorum sententiis examinatis et scriptorum ecclesiasticorum fontibus bene inspectis, disciplinae arcani natura describatur ejusque origo exponatur.

Facultatis Jurisconsultorum

tres sunt quaestiones:

1) Exponatur ex fontibus juris Romani, quemadmodum correi ejusdem obligationis participes intelligantur et quaenam differentiae juris obtineant inter plures reos stipulandi vel promittendi et inter ceteros, qui in solidum obligari dicuntur.

2) De furti crimine secundum C. C. C. (constitutionem criminalem Carolinam).

3) Quaenam ratio intercesserit inter sacerdotium ac imperium Caroli Magni tempore ex eius Capitularibus aliisque fontibus ejusdem temporis explicetur.

Facultatis Medicorum

duae:

1) Perpendantur et explanentur mutationes partium internarum insecti alicujus e coleopterorum aut hymenopterorum ordine, dum metamorphosis ejus evenit.

2) Quaeratur, quomodo reactiones chemicae albuminis et caseini salibus anorganicis admixtis mutentur.

Ordo Philosophorum

tres proposuit quaestiones.

Unam philologicam hujusmodi:

Conferantur Ciceronis et Livii de exterarum gentium moribus et ingenio judicia.

Alteram historicam:

Exponatur, quae fuerit origo et conditio eorum, qui apud Lacedaemonios *Ὅμοιοι* et *Ὑπομείονες* vocati sunt.

Tertiam mathematicam:

Quaeritur repraesentatio figurarum, in superficie sphaeroidica, tribus axibus inaequalibus gaudente, descriptarum, super altera superficie plana vel sphaerica vel sphaeroidica, qua regiones minimae in altera superficie per similes in altera figuras exhibeantur. Comparentur hujus problematis solutiones, pro diversis conditionibus aptis advocatis, et cum projectionibus geographicis similis naturae, et cum repraesentatione a Lambert excogitata, qualem Euler promovit, nec non Lagrange atque Gauss ad superficies revolutione ortas applicaverunt.

